

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

№ბს-132-123(კ-07)

12 ნომბერი, 2007 წელი, ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატა

შემადგენლობა:

კონსტანტინე კუბლაშვილი (თავმჯდომარე)

მოსამართლეები: მიხეილ გოგიშვილი, მიხეილ ჩინჩალაძე, ზაზა მეიშვილი,

მაია ვაჩაძე (მომხსენებელი), ნინო ქადაგიძე, ნუგზარ სხირტლაძე,

ლალი ლაზარაშვილი, მაია სულხანიშვილი,

განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი (მოპასუხე) – სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებელი“

წარმომადგენელი – დ. ბ.-ლი

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) – შ. გ.-ია

მესამე პირი – საქართველოს კულტურის, სპორტისა და ტურიზმის მუშაკთა დამოუკიდებელი პროფესიული კავშირი

განხილვის საგანი – განჩინების განმარტება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

2004 წლის 10 სექტემბერს შ. გ.-იამ სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონულ სასამართლოს მოპასუხე სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ მიმართ, ხოლო მესამე პირად საქართველოს კულტურის, სპორტისა და ტურიზმის მუშაკთა დამოუკიდებელ პროფესიულ კავშირზე მიუთითა.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო ტელევიზიაში საინფორმაციო პროგრამების გაერთიანება „.....- ის“ მთავარი რეჟისორის თანამდებობაზე. სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ თავმჯდომარის 2004 წლის 23 მარტის №89-კ ბრძანებით საქართველოს სახელმწიფო ტელევიზიის თანამშრომლები

გაფრთხილებულ იქნენ, რომ თუ არ დათანხმდებოდნენ მათთვის შეთავაზებულ ერთთვისან ხელშეკრულებას, სამსახურიდან გათავისუფლდებოდნენ საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 30-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე. მოსარჩელე აღნიშნულ შეთავაზებას არ დათანხმდა იმ მოტივით, რომ უვადო (განუსაზღვრელი ვადით) შრომითი პირობებიდან ვადიან კონტრაქტზე გადასვლა მუშაკის თანხმობის გარეშე იყო დაუშვებელი. აღნიშნულის გამო, სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ თავმჯდომარის 2004 წლის 11 აგვისტოს №636-კ ბრძანებით, საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 30-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე შ. გ.-ია გათავისუფლდა დაკავებული თანამდებობიდან. მოსარჩელის სამსახურიდან გათავისუფლების შესახებ ხსენებული ბრძანება დაეფუძნა „საქართველოში მაუწყებლობის რეგულირების მიზნით გასატარებელ ღონისძიებათა შესახებ“ საქართველოს პრეზიდენტის 2004 წლის 22 მარტის №236 განკარგულებას, რომელზე მითითებაც მოსარჩელემ უსაფუძვლოდ მიიჩნია და განმარტა, რომ ხსენებული განკარგულება ითვალისწინებდა მხოლოდ შესაბამისი კომისიის შექმნას, რომელიც მოამზადებდა სსიპ „საქტელერადიომაუწყებლობაში“ განსახორციელებელ რეფორმას და მასში არ იყო მითითებული მუშაკთა გათავისუფლებაზე.

მოსარჩელის განმარტებით, იგი სამსახურიდან გათავისუფლეს იმ დროს, როდესაც 2004 წლის 7 აგვისტომდე საავადმყოფო ფურცელზე (ბიულეტენზე) იმყოფებოდა. ამასთან, მოსარჩელემ 2004 წლის 6 აგვისტოს განცხადებით მიმართა სსიპ „საქტელერადიომაუწყებლობის“ კადრების სამმართველოს უფროსს კუთვნილი შვებულების მოთხოვნით, რაზეც სსიპ „საქტელერადიომაუწყებლობის“ კადრების სამმართველოს უფროსის 2004 წლის 12 აგვისტოს წერილით უარი ეთქვა საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 66-ე მუხლზე მითითებით, რაც მოსარჩელემ უკანონოდ მიიჩნია და აღნიშნა, რომ იგი 2004 წლის 7 ივლისიდან 6 აგვისტოს ჩათვლით საავადმყოფო ფურცელზე (ბიულეტენზე) იმყოფებოდა და რამდენჯერმე მიმართა სსიპ „საქტელერადიომაუწყებლობის“ ადმინისტრაციას კუთვნილი შვებულების მოთხოვნით. ამასთან, მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობდა ხსენებული მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული საწარმოო აუცილებლობა.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ სსიპ „საქტელერადიომაუწყებლობის“ ადმინისტრაციამ არასწორად განმარტა საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 26-ე მუხლის მე-4 ნაწილი, ვინაიდან ხსენებულ მუხლში საუბარი იყო სხვა სამუშაოზე გადაყვანასა და შრომითი პირობების შეცვლაზე, მოცემულ შემთხვევაში კი არც სხვა სამუშაოზე გადაყვანა და არც სამუშაო პირობების შეცვლა სახეზე არ ყოფილა.

მოსარჩელის განმარტებით, სამსახურიდან უკანონოდ გათავისუფლების თაობაზე მიმართა საქართველოს კულტურის, სპორტისა და ტურიზმის მუშაკთა დამოუკიდებელ პროფესიულ კავშირს. ხსენებული პროფესიული კავშირის თავმჯდომარემ, თავის მხრივ, წერილით მიმართა სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ ადმინისტრაციას და კანონდარღვევით მიღებული სადავო ბრძანების ბათილად ცნობა და მოსარჩელის სამუშაოზე აღდგენა მოითხოვა, თუმცა უშედეგოდ.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოსარჩელემ სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ თავმჯდომარის 2004 წლის 11 აგვისტოს №636-კ ბრძანების ბათილად ცნობა, სამუშაოზე აღდგენა და იძულებით გაცდენილი დროის ხელფასის ანაზღაურება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2005 წლის 17 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით შ. გ.-იას სარჩელი დაკმაყოფილდა; ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ თავმჯდომარის 2004

წლის 11 აგვისტოს №636-კ ბრძანება; შ. გ.-ია აღდგენილ იქნა საინფორმაციო პროგრამების გაერთიანება „.....- ის” მთავარი რეჟისორის თანამდებობაზე და აუნაზღაურდა სამსახურში იძულებით არყოფნის პერიოდში მიუღებელი ხელფასი სამსახურიდან გათავისუფლების დღიდან სამუშაოზე აღდგენის დღემდე.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სსიპ „საზოგადოებრივმა მაუწყებელმა“ სააპელაციო წესით გაასაჩივრა. აპელანტმა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 20 თებერვლის განჩინებით სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის“ სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2005 წლის 17 ოქტომბრის გადაწყვეტილება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2006 წლის 22 ივნისის გადაწყვეტილებით შ. გ.-იას სარჩელი დაკმაყოფილდა; ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ „საქართველოს ტელევიზიისა და რადიომაუწყებლობის“ თავმჯდომარის 2004 წლის 11 აგვისტოს №636-კ ბრძანება; შ. გ.-იას აუნაზღაურდა სამსახურში იძულებითი არყოფნის პერიოდში მიუღებელი საშუალო ხელფასი – 1359,53 ლარი სამსახურიდან გათავისუფლების დღიდან სამსახურში აღდგენის დღემდე; შ. გ.-ია აღდგენილ იქნა სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის“ საინფორმაციო პროგრამა „.....ის“ მთავარი რეჟისორის თანამდებობაზე.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2006 წლის 22 ივნისის განჩინებით შ. გ.-იას შუამდგომლობა დაკმაყოფილდა; დადგინდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2006 წლის 22 ივნისის გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსრულება მოსარჩელის სამუშაოზე აღდგენის ნაწილში; შ. გ.-ია დაუყოვნებლივ იქნა აღდგენილი სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის“ საინფორმაციო პროგრამა „.....ის“ მთავარი რეჟისორის თანამდებობაზე.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2006 წლის 22 ივნისის გადაწყვეტილება სსიპ „საზოგადოებრივმა მაუწყებელმა“ სააპელაციო წესით გაასაჩივრა. აპელანტმა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 3 ნოემბრის განჩინებით სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის“ სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2006 წლის 22 ივნისის გადაწყვეტილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 3 ნოემბრის განჩინება სსიპ „საზოგადოებრივმა მაუწყებელმა“ საკასაციო წესით გაასაჩივრა. კასატორმა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის 2007 წლის 10 ივლისის №ბს-132-123(კ-07) განჩინებით სსიპ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის“ საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 3 ნოემბრის განჩინება და მოცემული საქმე განსახილველად გადაეცა განსჯად სასამართლოს – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატას.

2007 წლის 9 ნოემბერს შ. გ.-იას წარმომადგენელმა ფ. ვ.-ემ საქართველოს უზენაეს სასამართლოში წარმოადგინა განცხადება, რომლითაც მოითხოვა საქართველოს უზენაესი

სასამართლოს დიდი პალატის 2007 წლის 10 ივლისის №ბს-132-123(კ-07) განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტება იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ შ. გ.-ის არასოდეს ჰქონია ადმინისტრაციასთან კერძო-სამართლებრივი ურთიერთობა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატა გაეცნო შ. გ.-ის წარმომადგენელ ვ. ვ.-ის განცხადებას საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის 2007 წლის 10 ივლისის №ბს-132-123(კ-07) განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე და მიაჩნია, რომ განმცხადებელს უარი უნდა ეთქვას აღნიშნული განჩინების განმარტებაზე.

დიდი პალატა მიუთითებს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილზე, რომლის მიხედვით, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს უფლება აქვს, მხარეთა ან სასამართლო აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია. განცხადების შეტანა გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ დასაშვებია, თუ გადაწყვეტილება ჯერ არ არის აღსრულებული და თუ არ გასულა ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება შეიძლება აღსრულდეს. სასამართლო უფლებამოსილია, გადაწყვეტილების განმარტების საკითხი გადაწყვიტოს ზეპირი მოსმენის გარეშე. სხდომის ჩატარების შემთხვევაში მხარეებს ეგზავნება შეტყობინება, მაგრამ მათი გამოუცხადებლობა ვერ დააბრკოლებს გადაწყვეტილების განმარტების საკითხის განხილვას.

დიდი პალატა განმარტავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან გამომდინარე, გადაწყვეტილების (განჩინება) განმარტება დაიშვება მხოლოდ გადაწყვეტილების (განჩინება) აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, ამასთან, გადაწყვეტილების (განჩინება) სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად და იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების (განჩინება) სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია და შესაბამისად, გაუგებარია მხარისათვის. გარდა ამისა, გადაწყვეტილების (განჩინება) განმარტების შესახებ განცხადების შეტანა უშუალოდ არის დამოკიდებული იმ გარემოებაზე, აღსრულებულია თუ არა გადაწყვეტილება (განჩინება) და გასულია თუ არა ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება (განჩინება) შეიძლება აღსრულდეს.

დიდი პალატა დამატებით განმარტავს, რომ გადაწყვეტილების (განჩინება) განმარტების მიზანს სწორედ მისი აღსრულების ხელშეწყობა წარმოადგენს, ანუ აღსრულების ხელშეწყობის ელემენტი აუცილებელია გადაწყვეტილების განმარტებისათვის, ანუ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველ ნაწილში მითითებულ გადაწყვეტილებაში იგულისხმება გადაწყვეტილება (განჩინება), რომელიც შეიძლება დაექვემდებაროს აღსრულებას, ხოლო ის განჩინება, რომელიც მიღებულ იქნა განსჯადი, უფლებამოსილი სასამართლოსათვის საქმის განსახილველად გადაცემის შესახებ,

ანუ რომლის სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი მხოლოდ აღნიშნულ საპროცესო საკითხს შეეხება, ვერ დაექვემდებარება აღსრულებას.

დიდ პალატას მიაჩნია, რომ, ვინაიდან საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის 2007 წლის 10 ივლისის №ბს-132-123(კ-07) განჩინება მიღებულ იქნა კონკრეტულ საპროცესო საკითხზე (საქმის განსახილველად გადაცემა განსჯადი სასამართლოსათვის), დასახელებული განჩინება შეუძლებელია დაექვემდებაროს განმარტებას.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დიდი პალატა თვლის, რომ შ. გ.-ის წარმომადგენელ ჯ. ვ.-ის განცხადება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის 2007 წლის 10 ივლისის №ბს-132-123(კ-07) განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდმა პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 3911-ე მუხლით, 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, „საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-9 მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. შ.გ.-ას წარმომადგენელ ჯ.ვ.-ის განცხადება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის 2007 წლის 10 ივლისის №ბს-132-123(კ-07) განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე არ დაკმაყოფილდეს;

2. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.